

*** 0

У темному-темному клубі, у тьмяному світлі за барною стійкою сидів темний-темний хлопець, який зараз *по лікоть відірве кістисту руку тому, хто вирішив погладити короткострижену потилицю вікланця.*

Тео збовтав у стакані рештки віскі, усе ще сподіваючись, що в особи позаду нього лишилася хоч крапля інстинкту самозбереження, але пощерблені нігті наполегливо й далі гладили голову, вимагаючи уваги.

Хлопець зітхнув. У планах на вечір не було розваг чи трапези. Тео навіть спеціально вирядився, як на похорон, щоб не відсвічувати зайвий раз. Хотілося просто випити, послухати приглушені пісні сирен, що линули з колонок бару всупереч енергійним гоцанкам на танцмайданчику в протилежному кутку. Потереверити з барменом Ктулху, який у цей самий момент поглядав на нього з-під напівопущених вій, із неприхованою цікавістю чекаючи, як вікланець викрутиться із чергової okazji. Одним словом, хотілося розслабитися.

До спини притиснулися жіночі груди, а поблизу щоки війнуло випарами алкоголю.

Тео стражденно закотив очі під лоба. Ктулху стиснув губи у вузьку лінію, приховуючи смішок у бороді, що скидалася на припасовані одне до одного щупальця.

Так, із цим треба кінчати, інакше вся субота полетить під три хекси.

Поставивши склянку на круглу дерев'яну підставку з вензелем «ТБМ», вікланець уперся в підніжку свого стільчика й крутнувся до порушувачки спокою.

Перед ним постала густо розмальована й напомаджена жінка. Її погляд було затягнуто ледь червоною поволокою. Пахло гіркотою розпачу та вже вицвілими нотками ейфорії. Довгі нігті з де-не-де злущеним червоним лаком злетіли вгору, псуючи хлопцеві лад у волоссі, що спадало трохи нижче вилиць.

Усередині Тео повільно закипав, приховуючи це за солодкою посмішкою. Лізти до його волосся було найжорсткішою забороною з усіх. За інших обставин він уже неквапливо й манірно зламав би їй зап'ясток, та жінку перед ним це навряд чи зупинило б. Зараз усе, що її цікавило, — отримання дози. Навіть ціною власного тіла.

— Вседаре мій, який гарнюньчик, — проспівала, кліпаючи довгими накладними віями. — Тобі ж уже є двадцять один? Хоча про що це я? Звісно ж є, раз ти тут, — захихотіла, прикриваючи рота рукою. — Хочеш порозважатися з кимось досвідченим? Із майстринею любовних утіх? — гаряче шепнула, пальцями легенько торкаючись своїх губ.

Це був найгірший підкат до вікланця, що його Тео колись чув.

Позаду Ктулху, уже не ховаючись, трусився від сміху так, що аж чарки цокотіли. І було чого. По факту вони з барменом уважалися однолітками, які майже розміняли четвертий десяток. Якщо, звісно, відкинути сотні років, що лежали на плечах вікланця. Та й питання про вік у клубі надприродників — моветон. Тут на пальцях однієї руки можна було перерахувати малечу, молодшу за тридцять, за людськими мірками.

М'яко, однак рішуче, хлопець відсунув руку від свого волосся, проте жінка не здалася й опустила долоню на його стегно, затагнуто чорною джинсою. Загострені кінчики її нігтів пірнули в проріху, настирно шкрябаючи шкіру, просуваючись глибше. Ну все, basta*.

Стальні райдужки засяяли червоним. Жінка заціпеніла в очікуванні, мов мишеня перед королівською коброю. З її обличчя разом стекли всі барви, погляд осклів. Дещо піднявши плечі, вона незмигтно вдивлялася в очі Тео.

Вікланець скривився від огиди. Ну й каша пінилася в цієї дамочки в голові!

— Слухай, *досвідчена майстрине*, — почав шепітним сичанням, — щойно тобі в голову прийшла чудова ідея: якщо топлес вийти на танцювальний майданчик, то до тебе вишикується ціла черга гарнюньчиків. Мене ж ти лишаєш у спокої та більше сюди не підійдеш.

Жінка загальмовано кивнула, розвернулася й пішла в натовп, дорогою знімаючи із себе майку. Провівши її поглядом, вікланець повернувся до стійки, наштовхуючись на криву усмішку Ктулху.

— Що?

— Ти часом не захворів? Відколи це відшиваєш жінок, які самі вішаються тобі на шию?

Тео запустив пальці в смоляне волосся, відновлюючи рівний проділ і пригладжуючи наелектризовані пасма, що стирчали тепер у різні боки.

— Ктулху, це ж кровоманка. Я такі коктейлі не п'ю. А якби мені раптом закортіло, завітав би не сюди, а у квартал Ліхтариків із купою першосортних дівчаток. На твоє щастя, у мене не той настрій, та й «Неіснуючий загін» не довів до сказу новими вбивствами, щоб я шукав розради в насиллі. — Вікланець

* Досить (італ.). Тут і далі — прим. авт., якщо не зазначено іншого.

хруснув мізинцем. Губи насмішкувато вигнулися. — Тож сьогодні я весь твій. Можеш уже починати свої побрехеньки про підводне місто Р'льег та істот із шістьма головами, що поглинають наші сни.

Бармен просяяв. За мить із-під столу з'явилися дві припорошені пилом пляшки, у яких плескалися рідини бурштинових кольорів. На вигляд їм було із сотню років, не менше.

Тео скотнув, передчуваючи терпкий присмак у себе на язичці. Ктулху знав, як його порадувати.

— Скотч чи бурбон?

Вікланець посунув склянку вперед і без вагань кивнув у бік скотчу.

— Хоч раз спробував би щось інше, — по-доброму дорікнув Ктулху, відточеним рухом наливаючи алкоголь у свіжу ємність із кубиками льоду. На одному з його пальців зблиснув перстень із горизонтальними хвильками поверх ледь уловимої вертикальної спіралі.

Тео стенив плечима, підіймаючи стакан за здоров'я приятеля. Навіщо пробувати щось нове, коли існують речі, якість яких підтверджена століттями?

— Отож про що тобі розказати? Ха, знаю. *«Уві сні він побачив місто та морський берег удалині, а також білосніжний гірський шпиль, що здіймався над морем, з'єднуючи клаттик землі з небесами»**...

Ліворуч хтось голосно ляснув по поверхні барної стійки. Два погляди вп'ялися в осквернителя історії.

— Гто тут із вас Кгтулгу? — прогнусавив п'яний як чіп чоловігя, трясучи банкнотою номіналом у тисячу арів.

— Припустимо, я, — спокійно відповів бармен, неохоче рухаючись у бік нового клієнта.

— Нам би з глопцями горілки. — Чоловік запнувся, насупився, а за мить випалив на одному диханні: — Слугай, а чого в тебе таке гейське ім'я?

Переживаючи за долю сторічного скотчу, більш ніж за будь-що інше, Тео підняв склянку над головою за секунду до того, як п'яниця проїхався через усю стійку аж до протилежного боку. Дідок за шість стільців від хлопця не був настільки обачним, тому його випивка перекинулася йому ж на коліна.

— Василю! — гаркнув Ктулху до витуряйла на дверях. — Прибери це лайно з мого клубу, і щоб я його тут більше не бачив.

Необачний клієнт заскиглив, шукаючи очима друзів, які нестримно реготіли й занадто награно вдавали, що бачили його вперше в житті. Дурень. У «Темному боці Місяця» кожен собака знав, що власник люто ненавидів дві речі: перша — коли його розпитували про ім'я, друга — коли ім'я використовували задля образи. Гроші, що лишилися на стійці, Ктулху поклав до кишені як моральну компенсацію.

Тео простежив за клієнтом, спостерігаючи, як той намагається вирватися з рук громила, що тягнув його, ніби мішок з картоплею. На останній спробі, уже у дверях, чоловік мало не зачепив дівчину, що саме заходила всередину. Її супутник спалахнув, мов сірник, схопив дебошира за барки та, попри вмовляння подружки й слова витуряйла, не шкодуючи сили, приклав п'яницю об стіну. Здійнявся бетонний пил. Штукатуркою полізли тріщини. Не знаходячи для себе більше нічого цікавого, вікланець повернувся до своєї випивки.

Старий за стійкою досі струшував із різномастого на вигляд костюма краплі коньяку. Він потягнувся до нагрудної кишені піджака, висмикуючи звідти не менш жахливу хустину. У повітрі війнуло антисептиком і ще чимось медичним. Не встиг Тео розібратися, що то було, як ніздрі затопив солодкий аромат — ніби перестиглий, іще досі теплий персик, що увібрав у себе

* Переспів Г. Ф. Лавкрафта в перекладі Є. М. Тарнавського.

жар літнього сонця. Щось природне, таємниче й разом із тим давно забуте.

Вікланець роззирнувся, намагаючись віднайти джерело дивовижного запаху. Спокуса була такою захмарною, що мрії про перепочинок ураз відійшли на другий план. Раз така ожина, можливо, власниця або власник скрасять його самотній вечір.

Обережно просочуючись крізь натовп, до бару прямувала дівчина, яка перед цим мало не потрапила під роздачу п'янички. Її коси були зібрані в нашвидкуруч зроблений хвіст-петельку поблизу лівого вуха й трималися відносної купи лише завдяки рожевій резинці з бантиком у блискітках. Волосся кольору темної, майже чорної вишні лежало на ключиці, притягуючи увагу до оголеного плеча.

На її шляху відразу ж виріс юний інкуб. Мала напружилася всім тілом, стиснула губи й обійшла його, ніяк не реагуючи на масні жарти, які той кидав їй у спину. Демон пащекував іще кілька митей, а потім нервово потягнув ніздрями й одразу ж тремтливо відступив геть.

«Хтось шукає неприємностей на свій довгий хвостик, — усміхнувся Тео. — Правильно, та дрібнота тебе не варта. Підходь ближче. Твій благодійник на відстані витягнутої руки».

Дівчина порівнялася зі стариганем. Той саме вставав, і вони хоча й не сильно, але штурхонули одне одного. До пісень із колонок додався монотонний гул. Малеча розгублено округлила очі, не розуміючи, як таке сталося, і розсипалась у вибаченнях. Дід пильно глянув на неї з явним невдоволенням, а потім махнув рукою й почовгав до виходу, запахаючи зібгану хустину назад до кишені.

Сяючи, як щойно відчеканений декар, мов до цього нічого й не сталося, дівчина перехилилася через барну стійку. Кофти на задерлася, демонструючи смужку оголеної шкіри над джинсами кольору мокрого асфальту.

— Ктулху! — вигукнула, розтягуючи голосні в широченній усмішці. Її срібlistий голос так само, як і запах, відлунював теплом, невагомо загортав у шари затишку та спокою.

— Віксено, дитинко, насолодо моїх очей, який же я радий тебе бачити! — бармен закинув рушник, яким до цього полірував стійку, на плече й підсунув до клієнтки мисочку з мигдалем у шоколаді, водночас ніжно ущипнувши усміхнену щічку. — Уже й не сподівався, що ти ще колись прийдеш. Жорстоко з твого боку ось так викрасти чуже серце та зникнути з радарів на кілька тижнів.

Дівчина смішно скривилася, просячи вибачення за тривалу відсутність. Вона дістала з мисочки мигдалинку й, крутячи ту поміж пальців, промовила:

— Сам знаєш, як буває із цією роботою — усі соки випиває. Сил на розваги зовсім не лишається. Крім того, ти ж пам'ятаєш, як нервово я почувуюся в таких місцях. Забагато... всього, — її злегка пересмикнуло. Приховуючи це, дівчина повела оголеним плечем. — Але сьогодні ми з Нілом тут. Свято як-не-як.

— Крилю морський, так то молодший із тигрів з тобою зайшов?

Віксена знову сліпуче всміхнулася, кивнула й махнула рукою кудись у натовп позаду себе. Ктулху глянув понад головами, шукаючи підтвердження її словам.

— Це що ж, Р'льег підіймається з морських глибин? Його ж зазвичай на прив'язі не затягнеш у надприродницький клуб. Та й Кая з вами немає, інакше стіна лишилася б цілою.

Тигр?

Тео приюхався.

Химери замість, ну отак завжди — вона прийшла з тигролаком. Тепер вікланець вичленив з-поміж інших цей різкий, дещо згірклий мускусний запах, що нісся за дівчиною відштовхувальним шлейфом. Добре, що Ктулху запитав. Негарно вийшло б, якби хлопець спробував поцупити супутницю смугастого. Хоча